

sat i værk allerede her i sommeren 2003, for det her kan vi ikke holde til. Vi kan ikke byde kriminalforsorgen det, men vi kan heller ikke byde befolkningen, at tingene ikke kommer til at fungere bedre, og vi kan slet ikke byde personalet i kriminalforsorgen det. Men hvad sagde ministeren? Hun sagde: Nej, det vil jeg ikke.

Det, man har gjort – og det er det, vi anklager ministeren og regeringen for – er at lave hovsaløsning på hovsaløsning; man har ikke villet forholde sig til problemerne, når de reelt har vist sig. Ministeren siger godt nok: Jamen vi kan jo ikke vide, hvordan udviklingen bliver, og vi kan jo ikke spå. Nej, men jeg er godt nok bekymret, hvis det er den linje, regeringen generelt lægger for dagen: Hvad der sker i morgen og de næste par uger, kan vi ikke vide noget om, så det vil vi ikke forholde os til, så vi kommer hele tiden haltende bagefter. Det er faktisk det, der sker her.

Så spørger ministeren her i sidste runde: Hvorfor er det så væsentligt at få sablet venterkøen ned? Jeg er næsten rystet over, at ministeren stiller det spørgsmål, for jeg synes egentlig, svaret giver sig selv: Folks retsbevidsthed er da krænket.

Så synes jeg i øvrigt også, der er et andet element i den sammenhæng – jeg kan forstå, at ministeren ikke ved det, så derfor generer det måske ikke ministeren lige så meget. Ca. en tredjedel af de knap 6.000 personer, hvis jeg skal være helt nøjagtig, som står i køen med over 9 måneders ventetid, er dømt for vold. De går rundt på gader og stræder, det generer os, det krænker folks retsbevidsthed, det burde genere justitsministeren, det burde også genere Dansk Folkeparti, det burde genere alle, og vi burde sige: Det her bliver vi nødt til at gøre noget ved. Men vi kan ikke få regeringen med.

Så kan jeg forstå, at justitsministeren nu har erkendt, at regeringens valgoplæg om mindre kriminalitet ikke kan lade sig gennemføre. Til det vil jeg sige: O.k., så er vi da nået så langt med debatten i dag.

Jeg vil godt sige tak til SF, De Radikale, Kristendemokraterne og Enhedslisten for opbakningen. Vi har i hvert fald vist, at det, man vel kan kalde det størst mulige mindretal, finder, at regeringen har mistet kontrollen med udviklingen i kriminalforsorgen. Skulle regeringen erkende det – og jeg håber, den gør det for de ansatte i kriminalforsorgens skyld og for befolkningens retsbevidstheds skyld – vil jeg godt sige for Socialdemokratiets vedkommende: Det kan næsten kun gå for langsomt, men vi kommer med

glæde til nye forhandlinger, for kriminalforsorgen har nemlig brug for os.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg finder behov for her til sidst at få præciseret et par forkerte betragtninger eller i hvert fald fejlagtige udlægninger, som fru Lissa Mathiasen havde med i sit sidste indlæg.

Den første påstand var spørgsmålet om de 400 nye pladser og den analyse, som kom fra kriminalforsorgen. Jeg hørte fru Lissa Mathiasen komme med den lidt unuancerede betragtning, at det var 400 nye pladser, der var behov for, men fru Lissa Mathiasen glemte vist at tilføje, at de 400 nye pladser var det, der skulle til, hvis man ville afvikle venterkøen med det samme. Det ville altså sige: Byg nogle nye institutioner, ansæt folk, lad dem være ansat i et år og fyr dem så – så er problemet løst.

Det, vi nåede frem til, var at sige: At løse et problem ved at putte tonsvis af penge ind ét år, er måske ikke den mest hensigtsmæssige måde at bruge samfundets ressourcer på, da vi jo ikke ved, hvordan udviklingen generelt er. Derfor nåede vi frem til, at de 100 pladser var en nuanceret måde at gøre det på.

Hvis Socialdemokratiet skulle sætte politisk vægt bag de ord, ville det svare til, at Socialdemokratiet sagde: Folk, der venter i 2 måneder på at blive behandlet på sygehusene, skal da ikke vente. Næh, vi må etablere 500 pladser mere, så folk kan blive opereret i overmorgen, og så nedlægger vi i øvrigt pladserne bagefter. Det ville jo være en mærkelig måde at argumentere på, så det var altså en forkert betragtning, fru Lissa Mathiasen kom med.

Kl. 14.45

Så må jeg sige til fru Lissa Mathiasen, at jeg tror, befolkningen er meget glad for, at vi ikke fremrykkede forhandlingerne om kriminalforsorgen. Da det kom til stykket, var Socialdemokratiet jo ikke villigt til at finansiere de pladser, der skulle til, og så var det ikke blevet 550 pladser. Det var endt helt forkert, hvis Socialdemokratiet havde siddet med ved bordet til sidst, for man var jo ikke villig til at betale det, pladserne kostede.

Til sidst må jeg sige til fru Lissa Mathiasen, at venterkøen ikke er på knap 6.000. Venterkøen er på 2.138, og ventetallet er på 5.538, og som jeg har redegjort for her i dag, synes jeg, vi sammen med Dansk Folkeparti har taget masser af initiativer til at sikre, at også de tal kan blive bragt